Å½IVOT JE SVETLOST - Danica RajkoviÄ‡

Autor Ljuba
Saturday, 16 April 2011

14.04.2011. Ð³Ð¾Ð´Ð¸Ð½Ðµ Ñƒ Ð¾Ñ€Ð³Ð°Ð½Ð¸Ð·Ð°Ñ†Ð¸Ñ˜Ð¸ ÐšÑƒÐ»Ñ‚ÑƒÑ€Ð½Ð¾Ð³ Ñ†ÐµÐ½Ñ‚Ñ€Ð° ÐšÑ€ÑƒÑ
ÐšÐ¦Ðš Ñ˜Ðµ Ð¾Ð´Ñ€Ð¶Ð°Ð½Ð° Ð¿Ñ€Ð¾Ð¼Ð¾Ñ†Ð¸Ñ˜Ð° ÐºÑšÐ¸Ð³Ðµ Ð”Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ðµ Ð Ð°Ñ˜ÐºÐ¾Ð²Ð¸Ñ› *Ð–Ð˜Ð’ÐžÐ¢
Ð¡Ð’Ð•Ð¢Ð›ÐžÐ¡Ð¢*. Ðž ÐºÑšÐ¸Ð·Ð¸ Ñ•Ñƒ Ð³Ð¾Ð²Ð¾Ñ€Ð¸Ð»Ð¸ Ð‰ÑƒÐ±Ð¾Ð´Ñ€Ð°Ð³ ÐžÐ±Ñ€Ð°Ð´Ð¾Ð²Ð¸Ñ› Ð¸
Ð¢Ð¾Ð´Ð¾Ð¼Ð¸Ñ•Ð»Ð°Ð² ÐœÐ¸Ð»ÐµÑ‚Ð¸Ñ›,Â Ñ•Ñ‚Ð¸Ñ…Ð¾Ð²Ðµ Ñ•Ñƒ ÐºÐ°Ð·Ð¸Ð²Ð°Ð»Ð¸Â Ð”Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ð“Ð²Ð¾Ð·Ð´ÐµÐ
Ð¢Ð°Ð¼Ð°Ñ€Ð° Ð‘Ð°Ð±Ð¸Ñ› Ð¸ Ðˆ ÐµÐ»ÐµÐ½Ð° Ð‚Ð¾Ñ€Ñ’ÐµÐ²Ð¸Ñ›,Â Ð¾Ñ€Ð³Ð°Ð½Ð¸Ð·Ð°Ñ‚Ð¾Ñ€ ÐšÐ¦Ðš ÐºÐ¾Ñ˜Ð°Â Ñ
Ð¾Ñ•Ð¼Ð¸Ñ•Ð»Ð¸Ð»Ð° Ð¸ Ð²Ð¾Ð´Ð¸Ð»Ð° Ð¿Ñ€Ð¾Ð¼Ð¾Ñ†Ð¸Ñ˜Ñƒ. Ð—Ð° Ð¼ÑƒÐ·Ð¸ÐºÑƒ Ñ‚Ñ€ÐµÐ½ÑƒÑ‚ÐºÐ° Ð¿Ð¾Ð
ÐœÐ¸Ñ›Ð° Ð–Ð¸Ð²Ð°Ð½Ð¾Ð²Ð¸Ñ› ÑƒÐ· Ð°Ñ•Ð¸Ñ•Ñ‚ÐµÐ½Ñ†Ð¸Ñ˜Ñƒ Ð‘Ñ€Ð°Ð½ÐºÐ° Ð¡Ð¸Ð¼Ð¸Ñ›Ð°, Ð° Ð´Ð° Ñ•Ð²Ðµ Ð±Ñƒ
Ð·Ð°Ð±ÐµÐ»ÐµÐ¶ÐµÐ½Ð¾ Ð¾ÐºÐ¾Ð¼ Ñ„Ð¾Ñ‚Ð¾Ð°Ð¿Ð°Ñ€Ð°Ñ‚Ð° Ð¿Ð¾Ñ•Ñ‚Ð°Ñ€Ð°Ð¾ Ñ•Ðµ Ð’ÐµÑ€ÐºÐ°Ð½
Ð“Ð²Ð¾Ð·Ð´ÐµÐ½Ð¾Ð²Ð¸Ñ›.

Ð”Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ð Ð°Ñ˜ÐºÐ¾Ð²Ð¸Ñ› Ð¸ Ðˆ ÐµÐ»ÐµÐ½Ð° Ð‚Ð¾Ñ€Ñ’ÐµÐ²Ð¸Ñ›

Ðˆ ÐµÐ»ÐµÐ½Ð° Ð‚Ð¾Ñ€Ñ’ÐµÐ²Ð¸Ñ›

Ð‰ÑƒÐ±Ð¾Ð´Ñ€Ð°Ð³ ÐžÐ±Ñ€Ð°Ð´Ð¾Ð²Ð¸Ñ›

ÐŸÐžÐ¡Ð›Ð• Ð˜Ð—Ð•Ð—ÐžÐ’Ð• - ÐžÐ¢ÐšÐ ÐžÐ’Ð•ÐŠÐ•!!!

ÐŸÐ¾Ñ‡ÐµÑ‚Ð¸ Ð½Ð¸Ñ˜Ðµ Ð±Ð¸Ð»Ð¾ Ð»Ð°ÐºÐ¾, Ð±Ð¸Ð»Ð¾ Ñ˜Ðµ Ð¸Ð·Ð°Ð·Ð¾Ð²Ð½Ð¾, Ð° Ð¸Ð·Ð°Ð·Ð¾Ð² Ñ˜Ðµ
Ð´Ð¾Ð½ÐµÐ¾ Ð¸ Ð¿Ð»Ð¾Ð´Ð¾Ð²Ðµ - Ð½Ð°Ñ•Ñ‚Ð°Ð²Ð°Ðº Ð·Ð°Ð¿Ð¾Ñ‡ÐµÑ‚Ðµ Ð¼Ð¸Ñ•Ð¸Ñ˜Ðµ, ÐºÐ¾Ñ˜Ñƒ Ñ˜Ðµ Ð”Ð°Ð
Ñ•Ð°Ð¼Ð° Ñ•ÐµÐ±Ð¸ Ð¿Ð¾Ñ•Ñ‚Ð°Ð²Ð¸Ð»Ð°!

*Ð”Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ð Ð°Ñ˜ÐºÐ¾Ð²Ð¸Ñ› Ñ˜Ðµ Ñ€Ð¾Ñ’ÐµÐ½Ð° 03.03.1949. Ð³Ð¾Ð´Ð¸Ð½Ðµ Ñƒ Ñ•ÐµÐ»Ñƒ Ð Ð»Ð¸Ñ†Ð¸, (Ð¾Ð
Ð¾Ð´Ð½Ð¾Ñ•Ð½Ð¾ Ð³Ñ€Ð°Ð´ ÐšÑ€ÑƒÑˆÐµÐ²Ð°Ñ†), ÐºÐ¾Ñ˜Ðµ Ñ•Ðµ Ñ•Ð¼ÐµÑ•Ñ‚Ð¸Ð»Ð¾ Ñƒ Ñ•Ð°Ð¼Ð¾Ð¼ Ð¿Ð¾Ð´Ð
Ñ‚Ð° Ñ‡Ð¸ÑšÐµÐ½Ð¸Ñ†Ð° Ñ˜Ðµ Ð¾Ñ•Ñ‚Ð°Ð²Ð¸Ð»Ð° Ð´ÑƒÐ±Ð¾Ðº Ñ‚Ñ€Ð°Ð³ Ñƒ ÑšÐµÐ½Ð¾Ð¼ Ñ•ÐµÑ›Ð°ÑšÑƒ Ð¸ Ð¿Ð¾Ð
Ð¿Ñ€Ð¸Ñ…Ð²Ð°Ñ‚Ð¸ Ð¸Ð·Ð°Ð·Ð¾Ð² Ð¸ Ñ•Ð²Ð¾Ñ˜Ðµ Ð¿ÐµÑ•Ð¼Ðµ, Ñ‡ÑƒÐ²Ð°Ð½Ðµ Ð³Ð¾Ð´Ð¸Ð½Ð°Ð¼Ð° Ñƒ Ñ€Ð°Ð·Ð½
Ñ„Ð¸Ñ˜Ð¾ÐºÐ°Ð¼Ð°, Ñƒ Ð¿Ð¾Ð¶ÑƒÑ‚ÐµÐ»Ð¸Ð¼ Ñ’Ð°Ñ‡ÐºÐ¸Ð¼ Ñ•Ð²ÐµÑ•ÐºÐ°Ð¼Ð°, Ð° Ð½Ð°Ñ˜Ð²Ð¸ÑˆÐµ Ñƒ Ð´ÑƒÑˆÐ¸
Ð¿Ñ€ÐµÐ´ Ñ•ÑƒÐ´ Ñ˜Ð°Ð²Ð½Ð¾Ñ•Ñ‚Ð¸..* Ð˜ ÑšÐµÐ½Ð° Ð¿Ñ€Ð²Ð° ÐºÑšÐ¸Ð³Ð° Ð¿Ð¾ÐµÐ·Ð¸Ñ˜Ðµ *ÐžÐ¡Ð¢Ð•Ðž ÐˆÐ• Ð¢Ð
ÑƒÐ³Ð»ÐµÐ´Ð°Ð»Ð° Ñ•Ð²ÐµÑ‚Ð»Ð¾ 2009-Ñ‚Ðµ Ð³Ð¾Ð´Ð¸Ð½Ðµ, Ð´Ð°ÐºÐ»Ðµ Ñƒ ÑšÐµÐ½Ð¾Ñ˜ ÑˆÐµÐ·Ð´ÐµÑ•ÐµÑ‚Ð¾Ñ˜
Ð¸ Ñ‚Ð°ÐºÐ¾ Ñ˜Ðµ ÑšÐµÐ½Ð° Ð¼Ð¸Ñ•Ð¸Ñ˜Ð° Ð¾ÐºÐ¾Ð½Ñ‡Ð°Ð½Ð° - ÑšÐµÐ½ Ñ‚Ñ€Ð°Ð³ Ñ˜Ðµ Ð¾Ñ•Ñ‚Ð°Ð¾!

Ð•Ð»Ð¸ Ð¿Ñ€Ð°Ð²Ð¸ Ð¸Ð·Ð°Ð·Ð¾Ð² Ñ•Ð»ÐµÐ´Ð¸ Ð·Ð°Ñ‚Ð¸Ð¼. Ð˜Ñ•ÐºÑƒÑ•Ñ‚Ð²Ð¾ ÐºÐ¾Ñ˜Ðµ Ñ•Ñƒ Ð³Ð¾Ð´Ð¸Ð½Ðµ
Ð½Ð°Ñ‚Ð°Ð»Ð¾Ð¶Ð¸Ð»Ðµ Ñƒ ÑšÐµÐ½Ð¸Ð¼ Ð²ÐµÐ½Ð°Ð¼Ð° Ð¸ Ð¼Ð¸Ñ€Ð¸Ñ•Ð¸ ÐºÐ¾Ñ˜Ð¸ Ñ•Ñƒ Ñ˜Ðµ Ð³Ð¾Ð´Ð¸Ð½Ð°Ð
Ð¾Ð±Ð°Ñ•Ð¸Ð¿Ð°Ð»Ð¸ ÑšÐµÐ½Ð¾ Ñ‚ÐµÐ»Ð¾, Ð¸Ð¼Ð°Ð»Ð¸ Ñ•Ñƒ Ñ•Ð¼Ð¸Ñ•Ð°Ð¾ Ð¸Ñ•ÐºÑ€Ðµ ÐºÐ¾Ñ˜Ð° Ð¿Ð°Ð»Ð¸ Ð²
Ð¸ Ð½Ð°Ð³Ð¾Ð½Ð¸ Ð½Ð° Ð½Ð¾Ð²Ð° Ð¿Ñ€ÐµÐ³Ð½ÑƒÑ›Ð°.

Ð‘Ð¾Ð³Ð°Ñ‚Ð° Ð·Ð° ÑƒÑ‚Ð¸Ñ•ÐºÐµ Ð¸Ð· Ñ•ÑƒÑ•Ñ€ÐµÑ‚Ð° Ñ•Ð° Ñ•Ð²Ð¾Ñ˜Ð¸Ð¼ Ð¿Ñ€Ð¸Ñ˜Ð°Ñ‚ÐµÑ™Ð¸Ð¼Ð° Ð¸ Ð¿Ñ€Ð¸Ñ
Ð”Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ñ•Ðµ Ð¿ÑƒÐ½Ð° Ð¿Ð¾Ð»ÐµÑ‚Ð° ÐºÐ°Ð¾ Ñƒ Ð´Ð²Ð°Ð´ÐµÑ•ÐµÑ‚Ð¸Ð¼, Ð»Ð°Ñ‚Ð¸Ð»Ð° Ð¿ÐµÑ€Ð°, Ð¸ Ð¾
Ð´ÑƒÑˆÐ¾Ð¼ Ñ€ÑƒÐ´ÐµÐ»Ð¾, Ð´Ð°Ð»Ð° Ð¿Ð°Ð¿Ð¸Ñ€Ñƒ Ð¸ Ñ‡Ð¸Ñ‚Ð°Ð¾Ñ†Ð¾Ð¼Ð°.

Ð‘ÐµÐ· Ð²Ð°Ñ‚Ñ€Ðµ Ñ•Ð°Ð¼ Ð³Ð¾Ñ€ÐµÐ»Ð°,
Ñƒ Ð²ÐµÐ»Ð¸ÐºÐ¾Ð¼ Ð¿Ð»Ð°Ð¼ÐµÐ½Ñƒ,
Ð¸Ð·Ð³ÑƒÐ±Ð¸Ð»Ð° Ð¼Ð¾Ñ› ÐµÐ¼Ð¾Ñ†Ð¸Ñ˜Ð°
Ð¸ Ñ•Ñ˜Ð°Ñ˜ Ð¶Ð°Ñ€Ð° Ñƒ Ñ‚ÐµÐ»Ñƒ.

Ð£ Ð¿Ð¾Ñ‚Ñ€Ð°Ð·Ð¸ Ð·Ð° Ð»ÐµÐ¿Ð¾Ñ‚Ð¾Ð¼,
Ð¿Ð¾Ð³Ð»ÐµÐ´ Ð¸Ð·Ð°Ð·Ð¾Ð²Ð°,
Ð´Ð° Ñ˜Ðµ Ð¶Ð¸Ð²Ð¾Ñ‚ Ñ•Ð²ÐµÑ‚Ð»Ð¾Ñ•Ñ‚,
Ð¸ Ð´Ð° Ñ•Ð°Ð½ Ð½Ð¸Ñ˜Ðµ Ñ˜Ð°Ð²Ð°.

Ð• Ñ‚Ð¸ Ð¸ ÐºÐ°ÐºÐ¾ Ñ•Ð²ÐµÐ¼Ð¸Ñ€Ñ•ÐºÐ¸ Ð±Ñ€Ð¾Ð´,
Ð¿ÑƒÑ‚Ð°ÑšÑƒ Ð²ÐµÐ»Ð¸ÐºÑƒ Ð¿Ñ€Ð°Ð²Ð¸Ñˆ,
Ñƒ Ð´Ð¾Ð±Ñ€Ñƒ Ð¸ Ñƒ Ð·Ð»Ñƒ,
Ð¾Ð¿ÐµÑ‚ Ñ•Ðµ Ð¼ÐµÐ½Ð¸ Ñ˜Ð°Ð²Ð¸Ñˆ.

ÐžÑ•Ñ‚Ð°Ð²Ñ™Ð°Ñ˜ Ð·Ð° Ñ•Ð¾Ð±Ð¾Ð¼,

облак празнине,
сјај зраци у теби,
и срећа што те окружује.

(ЖИВОТ ЈЕ СВЕТЛОСТ)

Поезија Данице Рајковић је поново *препуна слика, пр
пејзажа душе и нежних боја танано изнијансираних да
неспокоје отклоне и склад у живот, унесу као гесло ко
тежити*. Поезија Даничина опет, сија спокојом сваког ж
сваког цвета, сваког трена који пролази, али оставља ду
сећању и сновима. Љубав како изазов тиња у њеним венам
чемерно уноси зрачак да је срећа могућа и доступна, д
Рличке чакмаке и да борови њен мирис доносе у дамаре
исчекивања...

У песми ТЕБИ, осликана је сва њена чежња, сва топлина, с
немир, који машту покреће...

Памтим као да је јуче било,
у загрљају чаробном као сан,
Сунце је жарко сијало,
и правило леп и плави дан.

Слушала сам ритам срца,
које је оставило траг,
гледала крупне плаве очи,
и поглед мио и драг.

Вагала сам изговорене речи,
тражила га погледом свуда,
желела сад да верујем,
да се у љубави понављају чуда.

Лебдео је загонетни осмех,
на дивне зведане ноћи,
у тренутку садашњости,
и срећи која ће доћи.

И желела сам те плаве очи,
што плове између јаве и сна,
и узавреле усне
и топлину у грудима.

(Песма ТЕБИ)

Дакле срећа је ту око нас, само треба уграбити прави ча
и она ће закорачити у нашу башту, у нашу авлију и донеће
пропуштено...

Поезија у овој књизи је у својој бити љубавна, јер и Дан
људска бића, љубав покреће на одрицања, на велика дела
стваралаштво... Љубав Даницу покреће да себе претаче у с
постане доступна заљубљеницима поезије.

Рекао сам већ да Даничино стваралаштво у поезији поре
наивним сликарством, јер из сваког њеног стиха зрачи т
невини одсјај природног, тако потребног и неизбежно
тако да се Даница неприметно увлачи читаоцу у срце и т
визију о неопходности љубави у животу самотном по
пролећно сунце леје препуне цвећа...

И никнуће... Никнуће њена жеља да буде стваралац, да буд
да остави траг у животу тако пролазном и нестварном...
инспиративном, да се поглед магли...

Ð–Ð˜Ð'ÐžÐ¢ ÐˆÐ• Ð¡Ð'Ð•Ð¢Ð›ÐžÐ¡Ð¢!!!

Ð‰Ñƒ±Ð¾Ð´Ñ€Ð°Ð³ ÐžÐ±Ñ€Ð°Ð´Ð¾Ð²Ð¸Ñ›

Ð"Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ð Ð°Ñ˜ÐºÐ¾Ð²Ð¸Ñ› Ð¸ ÐˆÐµÐ»ÐµÐ½Ð° Ð‚Ð¾Ñ€Ñ'ÐµÐ²Ð¸Ñ›

ÐœÐ¸Ñ›Ð° Ð–Ð¸Ð²Ð°Ð½Ð¾Ð²Ð¸Ñ›

Ð"Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ð Ð°Ñ˜ÐºÐ¾Ð²Ð¸Ñ› Ð¸ ÐˆÐµÐ»ÐµÐ½Ð° Ð‚Ð¾Ñ€Ñ'ÐµÐ²Ð¸Ñ›

Ð"Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ð“Ð²Ð¾Ð·Ð´ÐµÐ½Ð¾Ð²Ð¸Ñ›

Ð"Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ð Ð°Ñ˜ÐºÐ¾Ð²Ð¸Ñ› Ð¸ ÐˆÐµÐ»ÐµÐ½Ð° Ð‚Ð¾Ñ€Ñ'ÐµÐ²Ð¸Ñ›

Ð‰Ñƒ±Ð¾Ð´Ñ€Ð°Ð³ ÐžÐ±Ñ€Ð°Ð´Ð¾Ð²Ð¸Ñ›

Ð"Ð°Ð½Ð¸Ñ†Ð° Ð Ð°Ñ˜ÐºÐ¾Ð²Ð¸Ñ› Ð¸ ÐˆÐµÐ»ÐµÐ½Ð° Ð‚Ð¾Ñ€Ñ'ÐµÐ²Ð¸Ñ›

Ð‰Ñƒ±Ð¾Ð´Ñ€Ð°Ð³ ÐžÐ±Ñ€Ð°Ð´Ð¾Ð²Ð¸Ñ›

Ð¢Ð¾Ð¼Ð¸Ñ•Ð»Ð°Ð² ÐœÐ¸Ð»Ð¾Ñ‚Ð¸Ñ›

Ð¢Ð¾Ð¼Ð¸Ñ•Ð»Ð°Ð² ÐœÐ¸Ð»Ð¾Ñ‚Ð¸Ñ›

Ð¢Ð°Ð¼Ð°Ñ€Ð° Ð'Ð°Ð±Ð¸Ñ›

Ð¢Ð°Ð¼Ð°Ñ€Ð° Ð'Ð°Ð±Ð¸Ñ›

ÐŸÐ»Ð°ÐºÐ°Ñ‚